

AZ AKNAMEZŐ

Én azt mondom, továbbra is,
most, békeidőben:
Minden vers aknamezőn indul el
a csudák felé.
És nem lehet semlegesíteni előre
a vers útját, nem tudni,
merre megy.
S ez így van jól.
Figyeljétek a vers útját.
Ha utána mentek,
meglehet, életben maradtok ti is.
A szétrobbant versekkel
ne törődjétek.
Kitüntetés,
paróka, fehér kesztyű: kijár nekik is.
A színházat megkapják ők is.
Ennyi volt a szerepük.
Hogy aknára fussanak.
Mielőtt ti arra a helyre
elérnétek.
Tudom, tudom, mit gondoltok:
„Kit érdekel?!”
Én mindenesetre,
addig a bizonyos aknáig
megyek előre,
csudáim felé.
Ha követtek, ha nem.
Ám lássátok,
ha akartok
saját csudát.

AZ EGYIK LEGJOBB(AK) VÁROSA

Az volt, igen,
az „egyik legjobb(ak)” városa.
Az egyik legjobb voltam én,
a másik legjobb voltál te,
s az volt ő, ő is az volt:
az egyik legjobb.
Csak hát akkor
hogyan lehetett így elcseszni
az egészet?
Drága jó
fiúk, fiatalok, fiam
(fogalmazok így,
negyven év után még egyszer),
legyetek résen,
mert a világtörténelem
romániai magyar etapját
ennyire hitelesen
és sajnos ennyire felmenthető módon
elcseszni még egyszer
nem lehet.
Országos lelkiismeret-furdalás
nem következett utána.
„Kirgizisztán, Tadzsiszisztán,
Hindusztán, hátosztán!”
– összegez Alexandru Balogh
a nagyfröccs
mellől.

A HARMINCAK

Harmincak voltatok, barátaim,
harmincak.
Mint azok a bizonyos
ezüstök.

S valaki megkapott titeket.
Meg.
Úgy indultatok
útjaitokra,
mint a hittérítők.
Igaz, történt néhány
gikszer az utolsó
együtt töltött estén.
Volt, aki
felvágta az ereit,
volt, akit kilöktetek
az ablakon.
Volt, aki
töviskoronában illegett
a tükör előtt,
volt, aki kihangosítási
kézikönyvet tanulmányozott.
Amúgy, alapjában véve
szép, tartalmas volt az utolsó
együtt töltött este.
Igen magvas eszmecsere zajlott
a környülállások
mibenlétéről.
Majd hosszú vonatfütty
húzódott harmincótok vonata után,
melynek még most,
ötven év múltán is
hallani vélitek a hangját.
Ott vagytok tartományaitokban,
sertepertéltek szakállasan, szorgalmasan
ilyen-olyan kormányhivatalok
előtt,
örömmel s hittel tölt el
a hívek száma.
Munkátok jól végeztétek.
Összeírtátok a tartomány
faunáját, flóráját, megírtátok
néprajzát, várostörténetét,

lassan mindahányan,
ki így, ki úgy, filiszterek,
díszpolgárok lettetek
a régiók tanácsaiban.
Igaz, ráment egy élet.
Ha robajlás visszhangzik
ott lenn, kertjeitek alatt,
kinyitjátok az ablakokat
a régi vonatfütty után fülelve,
melynek, lám, máig nem halt el a hangja.
Pedig ez már rég nem
a ti indulásunk robaja, hangja.
Pedig ez már rég más
indulások robaja, gőze.
És hát bizony, harmincak vannak most is,
ők is harmincak.
S valaki megkapja őket is,
meg.

FÉLJÜNK-E A HACKEREKTŐL?

A hacker kezében életem
semmitmondó titkai.
Egyedül a pénzzel
tudna mit kezdeni,
az öt- és tízforintosaimmal,
vagy épp a húszezresemmel.
Csak pénzbeli értékem van
egy hacker számára.
A mindenkori Fehér Ház
számára értékem nulla.
Titkaim nem közérdekűek.
S ez így van jól.
Van hackere a bűnbandának,
s van hackere a bíróságnak.
Amit mondok, mindkettőnek mondom.

Igen, voltam adócsaló.
Beismerem.
Vettem is belőle egy
(kétszemélyes!)
porszívót.
(Egyesekkel „esetileg” elfut a ló.)
Ám ígével nem csaltam soha.
Az nem voltam,
ige-csaló.

A HÁLÓZAT

Ó, igen,
Évikéékkel a melbourne-i kikötőben,
amint összeölelkezünk
annyi év után,
és Incike unokanővéremmel,
New York-ban,
a manikűrszalonjában,
amint Béla bátyjára emlékezünk,
akinek hatalmas motorbiciklijje volt
Nagyváradon, az ötvenes években,
és a saját tulajdonú röntgen-készülékén
vizsgálta a tüdőmet, Incike
kinéz a szalon ajtaján,
kinéz arra a vacak Amerikára,
itt igen drága a bélyeg, mondja,
s a nagyváradi porcelánokra,
perzsaszőnyegekre gondol,

és Dusa Ödivel, amint
beülünk egy malmői csehóba,
és a második vodka után elkezd
mondani a verset, és mondja,
mondja, mondja a verset,
aminek soha nincs vége,

és a versben ott van kolozsvári
„pinceklubja”, Burján Gál Emillel,
Gál Éva Emesével és Györffi Kálmánnal
és Bierman Évával, Cselényi Lacival és
Bélukával, és Szócs Géza is ott van,
mindenki, akit nagyon megszerettünk,
vagy azután fogunk nagyon megszeretni,
és Tar Karcsi is ott van, mindenki ott van,
és Ödi még mindig mondja a verset,
és egyre több minden, és egyre több
mindenki van benne a versben,
a versben, aminek soha nem lehet vége,
mert a versnek csak akkor van vége,
amikor belehalunk, bármennyire
nem is merem én ezt
eddig így kimondani

és mily gyönyörű Wanek Ferivel,
a Kilimandszáró tetején,
a leopárd-csontváz mellett,
bíbor-szürkületben,
a Holdastemplomra gondolva,
és Vonház Tóni bácsi latin óráira,
és arra a csöndre,
melyben egyszer csak
eltűnik egy apa,
aztán még egy,
majd lassan sok
tízezer

és Király Lacival, a Költők
Múzeumában, Szentpéterváron
(hol máshol lehetne Király múzeuma?),
amint kihúzzuk magunkat, és fejet hajtunk
a világ összes költője előtt,
igen, itt vagyunk, mi is, mondjuk,
egyszerűen és hittel,
a költők arcképe előtt,

s vérünk lecsöppen
a padozatra,
a költők arcképe előtt

és Györffi Kálmánnal
és Mózes Attilával és
Bágyoni Pistával,

igen, Évikéekkel Melbourne-ben,
Incikével New York-ban,
Ödivel Malmöben
Wanekkel a Kilimandszárón,
ésatöbb, ésatöbbi, ésatöbbi,
istenem, milyen gyönyörű,
milyen gyönyörű
lehetett
volna.

ZSINEGELŐ

A zsineg rövidül,
egyre rövidebb, ki szabdalta
s szabdalja folyton,
én furtonfurt toldottam, toldom,
a zsineg mégis rövidebb,
egyre rövidebb,

sárkány libegett rajta
a kezdetek kezdetén,
nagyobb volt, mint én magam,
oly magasra szállott néha,
hogy már nem is láttam,
csak a magasba futó
zsineget,

s most már
lecsévélve minden,
a kamra, a fiókok összes
spárgája, fonala, madzagja
bekötötten, létem minden
gombolyagmaradék
besodorva, életem minden
kallódó szála
benn a zsinegemben,
és mégis, hiába oldottam, toldottam
én ötven éve,
furtonfurt oldottam, toldottam
a zsineget,
rövidül mégis,
rövidül,
egyre
rövidebb.

SAJÁT SRÓF

Ül Arany János,
mintha egy
divatjamúlt,
régiből, régebben,
megbújva,
csöndben.
S szépen, nyugodtan
méri az időnk.
Nem jelzi se csergés,
se villogás,
se ketyegés,
időnként észbe kapunk,
elővesszük,
s felhúzzuk Arany Jánost.
Van neki egy
csodálatos kis srófja,

ami odaillik
bárki két ujja
közé.
Néha elfelejtkezünk róla,
ül akkor is csendesen,
porosodik,
akár éveket is
az órazsebben.
Aztán észbe kapunk,
elővesszük,
s újra csak rajta mérjük
a pontos időt.

A HAZA

Innen el kell menni,
mondta nekem,
alighogy megérkeztem,
valaki,
s én néztem döbbenten,
hogy érti ezt,
hova kellene innen
elmenni,
és miért,
és kinek,
neki, akinek
sehol nincs más hazája,
nekem, aki épp most érkeztem,
vagy nekünk, mindannyiunknak,
akiknek, egy régi világbéli tanúságtétel szerint,
édes, mint a méz,
a haza golyója?